

כמו פרפר ללהבה
נמשך מבלי לראות עוד הרס
לאהבה, לארץ הקסומה
שם שוב אשמע, שאת אוהבת
שם יום מתחיל כהגדה
ואין סופות מעל שטחיה
יהי שם ממלת התקווה, ממלכת אהבה
ואף אדם, אינו בודד שם

הנה פרצה תקופת שריפה
ובה שקרים ואת איננה
ושוב מבין, שאהבה
ככל השאר כה מאכזבת
זאת עוד צרה אך לא חולשה
ושוב תמימות שבי זועקת
שעוד יכולה לחזור תקווה, אל ארץ מרמה
שכל תושב הוא מרמה בה

עולה חיוך ללא סיבה
דמעות זולגות ואת עוזבת
הראי זאת ממלכת המרמה
ומליבי נשאר רק אפר
על הריסות ירדו גשמים
ומחורבן יציץ לו פרח
לאהבה יבואו המונים, לארץ אוהבים
למצוא עוד אושר בין שטחיה